

[Juul-Madsen.]

direkte nedsættelse af fødevarepriserne som den, der her er tale om, men når det er et forslag, der indgår som et led i en buket af forslag, som vi i øvrigt må vende os imod, og når det er et forslag, som er kædet sammen med andre afgiftsforhøjelser og andre forhøjelser på varer, der bruges også af de svagest stillede i befolkningen, må vi sige, at det forslag set i lyset heraf er en narresut, at man i virkeligheden ikke når det mål, man tilsigter, og jeg må så konkludere, at man ikke kan forvente, at det konservative folkeparti kan støtte et forslag fremlagt på denne måde og i denne sammenhæng.

Hans Toft: I finansministerens fremsættelsestale tegnes der en oversigt over den helhed, som disse skatteforslag skal ses i. Jeg må sige, at denne helhedsbetragtning ikke lader megen tvivl tilbage. Det er igen erhvervslivet og forbrugeren, der må bøde for regeringens fejlslagne økonomiske politik. Man belaster med disse afgiftsforslag erhvervslivets likviditet med et milliardbeløb, som man tvinger vore arbejdspladser til at låne til høje renter i disse stramme kredittider. Samtidig belaster man forbrugeren, der ved siden af det i forvejen voldsomme skattetryk nu skal aflevere endnu en bid af indkomsten til statskassen, samtidig med at lånemulighederne begrænses. Man må ærligt talt spørge regeringen: mon det var sådanne forslag, den almindelige borger her i samfundet havde ventet sig? Tror regeringen og tror finansministeren, at det var skattestigninger, som disse afgifter jo er udtryk for, man havde ventet sig ude i befolkningen? Det konservative folkeparti tror det ikke. Det er ikke sådanne forslag, der er behov for, hvis man vil gøre noget for den flittige her i samfundet. Vi har ofte sagt dette også fra denne talerstol og fremhævet, at landets grundlæggende økonomiske problemer kun kan løses gennem en reduktion af de offentlige budgetter og ikke igennem en yderligere drejning af skatteskruen, der hæmmer arbejdslysten og sætter yderligere gang i infla-

tionen. Men regeringen har ikke villet lytte. Fremfor at kaste blikket på de offentlige budgetter, det offentlige forbrug, angriber man bl.a. gennem disse traditionelle og fantasiløse forslag endnu en gang den private forbruger og det private erhvervsliv.

Allerede i marts måned advarede vi regeringen mod udviklingen i den økonomiske situation, og vi tilbød samtidig vor medvirken til en virkelig løsning af problemerne, da vi fremsatte vore besparelsesforslag på 9 mia kr. over en 2 års periode. Disse besparelsesforslag kunne have dæmpet den inflation, hvis virkninger nu søges bekæmpet ved at sætte varepriserne og skatterne op. Havde vi fået disse besparelsers afdæmpende virkning allerede i sommer, kunne vi have benyttet videreførelsen af den konservative besparelsesplan til i disse dage at dæmpe indkomstbeskatningen fremfor, som det nu sker, at sætte beskatningen i vejret.

Provenuet af de tre lovforslag, som jeg her skal omtale, nemlig cigaretafgifterne, ølafgifterne og mineralvandsafgifterne, er af finansministeren opgjort til i alt 280 mill. kr. Hertil bør vel føjes, at der kun for cigaretafgiftens vedkommende er tale om de reelle tal, som fremgår af finansministerens fremsættelsestale. For ølafgifterne og mineralvandsafgifterne kommer yderligere moms-virkningen til, altså en yderligere afgift på 21 mill. kr.

Selvfølgelig er det i første række forbrugeren, der vil komme til at betale, men det bliver også erhvervslivet, det bliver bl.a. den lille detailhandler, hvis likviditet nu bliver yderligere belastet. Der skal skaffes yderligere kapital til investering i varelagre og yderligere dækning for de pris- og omkostningsforøgelser, som disse lovforslag medfører. Disse beløb skal man ud at låne til en høj rente til skade for erhvervslivet og til yderligere belastning for forbrugerne. Man kunne nok spørge, om vore arbejdspladser ikke har problemer nok at slås med i øjeblikket. Nu kommer der altså yderligere til nye omkostninger for de handlende, bl.a.